

י"ל ע"י ארגון נעשה ונשמע
 טל: 0722-477774 פקס: 0722-155-701
 דוא"ל: m072247774@gmail.com

הקבוצה

בית וועד לחובבי הישיבות
 העוסקים בתורת מוהר"ן מברסלב זיע"א

גליון
 1

כסלו תשע"ה
 נושא החודש:
 חנוכה

דרכה של תורה

מאמר תורני בנושא ע"פ תורת מוהר"ן

אור לעומת חושך

ישירות לאותו נס, ומצורף לזה בא הלל וההודאה על הנס. אף בחנוכה היה מן הראוי שכך יהיה: לקבוע מצוות הקשורות לנס שהיה, ובנוסף כמובן לומר הלל והודאה. כיצד הפך ההודאה לעצם מהות החג? כנראה שכאן נמצא הפתח.

חושך - זה יין

כלל מסודר בידנו. המועדים אינם 'זכר' למשהו היסטורי שהיה ואינו, אלא הארה החוזרת על עצמה בצורה מדויקת כפי שהייתה במקור. הסיפור של מצרים חוזר על עצמו כל שנה מחדש, יחד עם היציאה מהם, וכן הגזירה של המן, וההצלה ממנה, כך ג"כ מלחמת יון יון מתרחשת בכל שנה, והנצחון של החשמונאים. א"כ עלינו להבין היכן פוגשים אנו כיום את יון, ומהו ההצלה מהם.

את המהות של יון מגדירים חז"ל במילים 'חושך - זה יון', 'שהחשיכו עיניהם של ישראל'. חושך אינו מציאות אמיתית, אלא משהו שמכסה על כל מה שיש. כשהחדר חשוך אי אפשר למצוא כלום, לא משום שהכל ברח מהחלון, אלא משום שלא רואים. אם רק תדליק את האור, תגלה עולם ומלואו, תראה פתאום את כל מה שכבר היה כאן, ותוכל ליהנות ממנו.

כל אחד מן הסתם חש פעם טעם של חושך. אתה קם בבוקר, ואין לך חשק לכלום. לא לקום, לא להתפלל, לא ללמוד, ולא לעשות כלום. אז מה עושים? אין ברירה, קמים, ועושים כל מה שצריך. אבל הכל מתוך חושך.

בלי טעם, בלי אור, בלי חיות, בלי משמעות. החושך הזה מגיע ישר מ'יון'. הכיצד?

חכמת יון היא המציאות שעושה עסק מחיצוניות. אצלם יש משמעות רק למה שרואים! חכמה, גבורה, נצחונות, הישגים, הצלחות. רק אם יש תוצאות - אתה שווה, אם לא - אינך שווה כלום.

זהו חושך לשני הצדדים. בין למוצלחים ובין לשאינם כאלו. המוצלחים נהנים לכאורה מההצלחה, אך לא באמת. אינם יכולים באמת לחוש טעם של אור, טעם של משמעות וחיות. כי מה בכך שהצלחנו, וכי זה מהותם? ושאינם מוצלחים - שהן הרוב כמובן - בוודאי אינם נהנים. כי מי הם בכלל, הרי אינך רואה אצלם כלום.

ה'חכמה' הזו חודרת עמוק אלינו, עד שהיא נתפסת אלינו כאמת, בלי להבחין כמעט. יבדוק נא כל אחד בעצמו: את מי הוא מחשיב, ומי הוא מתפעל - ברור, מאלו שמצלחים. לא משנה כמה, העיקר שמצלחים. ומכאן מקור החושך. לכן אין שום טעם בכל מה שעושים.

המשך בעמ' ד' <<<

'חג החנוכה' בולט מאוד בשינויים הרבים שבינו לבין שאר המועדים. ככלל, הוא היחיד שכל כולו תורה שבעל-פה, בכתובים הוא אינו מופיע בכלל, ואף בדברי חז"ל כמעט ואינו מוזכר. במשנה הוא מוזכר כלאחר יד, ובגמרא הוא מופיע בדרך אגב. ואף בספרים שבכל הדורות - מעטים הם הדיבורים אודותיו. ובנוסף לכל זה, הוא שונה מאוד במהותו וסגנונו מכל השאר.

בליקוטי מוהר"ן קיימים שמונה מאמרים שנאמרו בחנוכה, ומתוכם מתבאר ענינו של יום. אחד מהם (ח"ב סימן ב) עוסק כל כולו במהות החג, באריות נפלאה ועמוקה, וממנו נגסה להבין מהו, וכיצד הוא שייך אלינו לעובדא ולמעשה.

נציג את התמיהות: ראשית, הסתירה זו עקת - 'חג' אבל בתוך 'ימות החול'. הוא אינו כמו שבת, אינו כמו יום טוב, ואפילו לא כמו פורים, בו כולם לובשים בגדי שבת, נוהגים איסור מלאכה, והשגרה נעצרת; ב'חנוכה' - עסקים כרגיל. בגדי חול, עיסוק במלאכה, ללא שום שינוי בשגרה. הדבר אומר דרשני.

שנית, אחד מעיקרי המצוות של כל חג, הוא - סיפור מעשה הנס שלזכרו נקבע המועד. והחג בפסח מספרים סיפור יציאת מצרים, וכל המרבה הרי זה משובה, בפורים קוראים את המגילה, בסוכות צריך לזכור את עניי הכבוד, ולכוון עליהם בעת הישיבה בסוכה. לעומת זאת בחנוכה - אין מצוה ואפילו לא

מנהג לספר את מעשה היוונים והחשמונאים. ומעטים הם אלו שאכן מזכירים את פרטי הסיפור. [ורק בעל הנסים' מזכירים זאת בקצרה?] שלישיית, עם ישראל בהיסטוריה הארוכה שלו ראה הרבה נסים, לא על כל אחד מהם קבעו יום יו"ט. הנסים המשמעותיים ביותר לעם ישראל, הם אלו שבשלבם נקבעו המועדים. בפסח נולד עם ישראל, בפורים יצאו ממוות לחיים, סוכות אף הוא שייך ליציאת מצרים, בשבועות קבלנו את התורה. לעומת כל אלו, הנס של חנוכה, בו נצחו במלחמה, אינו נס כל כך מרביע לכאורה. מלחמות היו הרבה, נצחונות ג"כ, נס המנורה אף הוא רק אחד מאין-ספור נסים שארעו בבית המקדש. איזו סיבה יש כאן לקביעת מועד?

והתמוה מכולם: המהות של חנוכה הוא 'הלל והודאה'. כפי שאומרים בתפילה 'וקבעו שמונת ימי חנוכה אלו להודות ולהלל', וכך אכן הדברים מובאים בליקוטי מוהר"ן: 'ימי חנוכה הם ימי הודאה...'. כלומר, זה מהותו של החג.

פלא והפלא: וכי בכל חג מועד אין אומרים הלל והודאה?! אלא מאי, לכל מועד הנס המיוחד שלו, וממילא המצוות והמנהגים השייכים

דבר המערכת

הדור שלנו צמא מאוד.

"והשלחתי רעב בארץ" (עמוס ה, יא). הרעב והצמא שולטים בכיפה, וכולם מחפשים - מעט לחם להשקט רעבונם, ובעיקר - טיפת מים להרוות את צימאונם.

העולם החיצוני מציע בקול לכל עובר ושב 'מים מלוחים' - ריגושים מדומים והנאות חולפות. והעולם, צועד לעברם, מקבל זאת בשקיקה, ונעשה צמא עוד יותר.

ישנם מעטים המחפשים זאת במקומות האמתיים. הרחק מהרעש הסואן, הרחק מאד מהעולם הגועש. הם מחפשים זאת בצורה יותר מהותית. מקשיבים הם לקול הנפש הדורשת את שלה, הצמאה למשהו פנימי, חודר וכובש, שימלא אותה ויצף את מציאותה, משהו שבו היא תרגיש "ואני קרבת אלוקים לי טוב".

ואכן, דורנו מבורך בספרי מוסר, ספרי מחשבה, וספרים העוסקים בפנימיות התורה. למרות זאת, ובנוסף לזה, ישנם רבים המוצאים מענה לתשוקתם דווקא בתורת החסידות בכלל ובתורת מוהר"ן מברסלב בפרט. חשים הם כי המים הזכים הנובעים כאן, הוא אכן הדבר שאותו הם מחפשים. מרגישים הם, כי הוא ממלא אותם באוצרות עשירים, משיביע ומרווה, ומאיר את חייהם באור יקר.

בתחילה היו הם יחידים, מתי מספר, כיום מדובר כבר בקבוצות שלמות של בחורים ואברכים שעוסקים בזה, ביחידות או בצוותא, כאשר האור עובר מזה לזה, ומה לזה, ונוצרים מעגלים מתרחבים והולכים של הארת פנים בדרכי עבודת השם.

משכן, הורגש הצורך להמציא מקום שישמש כ'בית וועד' ו'קבץ' את כלל בני התורה-חובבי הישיבות העוסקים בזה. ומכאן, הורתו ולידתו של העלון הנוכחי, המכיל אוצר בלום של תוכן איכותי ויקר, אשר נכתב ונערך ע"י אברכים תלמידי חכמים מסילתה ושמנה של עולם התורה.

זהו העלון הראשון בסדרה. כשהעלונים הבאים יזפיעו בעז"ה אחת לחודש. כל עלון יעסוק בנושא משלו, וכלל המדורים יעסקו בשלל זוויות השייכות לנושא, כשבנוסף ישנם מדורים שעוסקים בכלל עבודת ה'חיפוש', ובתיאור אופני גיווני ה'מציאה'. כאשר עיניים תחזינה מישרים.

תקוותנו וכיסופינו, כי העלון הנוכחי ימלא את תפקידו, ויביא בעז"ה את התועלת הרצויה. וכמובן, כל הערה והארה שתקבל בברכה מרובה.

ישמח לב מבקשיה:

הנושאים הבאים:

- שבת - לימוד התורה
- שבט - התבודדות
- אדר - חג הפורים
- ניסן - חג הפסח
- אייר - ל"ג בעומר
- סיון - דרך הלימוד

יעקב: שלום ר' משה, הרבה זמן לא התראינו. ברוך ה' שיש זמנים כמו חנוכה שזוכים להיפגש ולדבר קצת.

משה: נכון, ובאמת חנוכה הוא זמן להתחדש בעבודת ה', כמו שכתב רבי נתן ש'חנוכה' הוא לשון 'חינוך', וגם לשון 'חידוש' כמו חנוכת הבית, כי הוא זמן 'להתחדש' בעבודת ה', ובנוסף הוא גם 'מוחנך' אותנו איך באמת להיכנס לעבודת ה'.

יעקב: הו הו, אתה חי באורות! אני התכוונתי לדבר קצת ולפספט על כל הנייעס הישיבתי, ואתה חי בעולם אחר לגמרי. אבל אתה בהחלט מדבר דברים מעניינים. אולי תספר לי מה אתה מתכוון שחנוכה 'מוחנך' אותנו לעבודת ה'? חשבתי שהמשגיח בישיבה מוחנך אותנו לעבודת ה', מעכשיו יש לנו מושג נוסף ששמו חנוכה!?

משה: אתה יכול להיות רגוע, אין משיגח נוסף! אבל חג החנוכה מלמד אותנו, להתחיל לחיות עם 'תודה והודאה' ועל ידי זה להיות קרוב להשם. כי באמת הזמן שאדם הכי קרוב להשם, הוא בזמן שיש לו רגש של תודה והודאה, כי אז הוא מרגיש סמוך וקרוב להשם יתברך.

יעקב: אתה צודק מאוד, אתה בוודאי זוכר שהיה לי פעם נס גדול, ניצילתי מתאונת דרכים ועשינו סעודת הודאה, באמת הרגשתי אז איך השם נתן לי את החיים במתנה והרגשתי אז קרבת השם גדולה מאוד. כמו-כן לפני כמה חודשים זכיתי להוציא לאור קונטרס חידושי תורה שעמלתי עליו הרבה, ואז גם-כן הרגתי רגש גדול של הודאה להשם, זוהי אכן הרגשה מתוקה ונעימה של קרבת ה'.

משה: יפה מאוד. ובכן, מדוע שלא נחיה חיים מתוקים וטובים כאלו כל השנה? האם השי"ת לא עושה אותנו חסדים כל יום? הרי אנחנו אומרים בתפילות שכמוה עשרה שלש פעמים ביום: "על ניסך שבכל יום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת!?"

יעקב: באמת אף פעם לא הבנתי את זה, חשבתי שזה כזה 'נוסח' שאומרים, כי מה? באמת יש לך ניסים ונפלאות כל יום?

משה: בהחלט! ולא רק לי, גם לך ולכל יהודי ויהודי, כי עצם זה שאנחנו יהודים זה נס ופלא גדול מאוד, על אחת כמה וכמה שאנחנו שומרי תורה ומצוות, וכי בדור כזה לשמור שבת אינו נס? מי מדבר על ללמוד בישיבה? וכל זה בכללות, אך בפרטות כל אדם אם יתבונן בעצמו יראה כמה הוא מוקף בחסדים מבוקר ועד ליל, ב"ה יש ארוחת בוקר- חסד עצום, הבנתי את התוספות- לא נס? התחדש לי חידוש ברמב"ם- נס גלוי! וכו' וכו'.

יעקב: אתה צודק, אז למה באמת כל כך קשה לחיות עם זה?

משה: כי אנחנו גבלות, ועיקר הגלות היא גלות הדעת והנפש. ולכן אנו מרגישים בתוך חושך וקושי. אבל בדיוק בשביל זה יש לנו חנוכה שמאיר לנו כזה אור של 'למטה מעשרה', 'משמאל', 'משמחשך' וכו'.

יעקב: מה זה המושגים ה'קבליים' הללו? שמעתי אותך אומר את זה אתמול לחבר שלך, גם הוא עם אורות כמון, חשבתי שזה איזה קוד סודי ביניכם איפה תתקיים ה'מסיבת חנוכה' שלכם: בבנין מס' תשע [למטה מעשרה], בדירה השמאלית [משמאל], אחרי שמתחיל להחשיך [משמחשך], ופשוט עשיתם לכם קודים כדי שהמשגיח לא יתפוס אתכם.

משה: על כזה רעיון גאונים אפילו אני לא חשבת... באמת אנחנו עושים מסיבת חנוכה, אבל ממש לא מסתירים את זה, הרי כתוב בשו"ע שנוהגים להרבות בסעודה בחנוכה ויש בזה מצוה, בפרט כשמדברים בעבודת ה' ומתחזקים יחד, ואדרבא אם תרצה תבוא גם אתה, ושם תשמע יותר באריכות את סגנון הדבורים שאני מדבר אתך עכשיו.

יעקב: אולי באמת אבוא, זה נשמע די מעניין. אבל בכל זאת, אולי תסביר לי קצת את ה'קודים' האלו.

משה: רבי נתן מביאר (הלכות כלאי בהמה ה"ד) דבר מאוד מעניין, טבע האדם שכשיש לו צרות, קשה לו להסתכל על הטובות שיש לו גם אם הם רבים מאוד, כי טבע האדם נמשך לעצבות, בפרט כשיש

לו איזושהי הצדקה קטנה לזה. אבל באמת על האדם להסתכל תמיד, על נקודת האור שבתוך המצב שלו גם כשהוא בתוך החושך.

כי יש זמנים ומצבים שמאיר לאדם והולך לו, ואז בוודאי צריך להרבות בהודאה לה' עד אין סוף, וזהו בחינת "שבת" שבו הכל אור בלי שום חושך, אך ישנם "ימות החול", שאז עולם כמנהגו נוהג, ואז יש את כל האגרות והטרדות של העולם שמטרידים מאוד ומעצבים, כל שכן כשיש איזה עניין שלא הולך כרצונו וכדומה, שאז שוכחים לגמרי את כל הטובות והחסדים שהשי"ת עושה אתו.

וכאן מגיע החידוש של "נר חנוכה", בו אנו לוקחים את הנר של שבת, ומדליקים אותו ביום חול פשוט, ולא סתם ביום חול, אלא גם בלילה כשכבר חושך, ומדליקים זאת בצד ששמאל, שהוא תמיד מרומנו על ידן [להסתרה] [לעומת הימין שמרומנו על 'חסד' ו'אהבה'].

בית היין

בחנוכה שהם ימי חול, הקב"ה יורד אלינו לבקר אותנו בחליינו ומצבינו הקשה

...זהו בחינת חֲנֻכָּה ופְּרִיָּם, הם ימים קדושים וטובים מאוד, ונאף על פי כן הם ימי החול, כי אינם אסורים במלאכה. בבחינת הארת השגות אלקות על החולים ביותר על ידי גִּלְגַל פַּח הַצְּדִיק שְׂכֹל לַעֲשׂוֹת פְּלִים וְצִמְצוּמִים וְנִפְלְאִים כְּאַלֶּה.

והוא כמו לְמַשֵּׁל כְּשֶׁהַאֲדָם פְּרִיא בְּיָדָיו אֵין הַמְּלָךְ בְּאֵל אֲדָם לְהָרְאוֹת לוֹ פְּנִיָּו, רק מי ש'רוצה לקבל פני המלך ולהתענג מאור פניו, הוא צריך לנקות ולטהר עצמו יפה יפה ולקשט עצמו כראוי ולשקד על דלתו המלכה ולבקש מאת רואי פני המלכה שיקבלו רשות שיכנסו, ולעשות כל התהבולות שצריכים לזה עד שיצפה לראות לפני המלכה פני מדרגתו, אם לכנס לתצר המלכה או לבית או להיכל, כדי שאירי בו המלכה פניו המאירות.

אָלְכָל כְּשֶׁאֲחַד מֵאֲנָשֵׁי הַמְּלָךְ חוֹלָה וְמוֹטֵל עַל עֶרֶשׂ דָּוִי, רַחֲמַנְא לְצַלּוּ, אֲנִי כְּשֶׁנִּתְעַדְרִים רַחֲמֵי הַמְּלָךְ לְחַיִּיתוֹ מֵאוֹר פְּנִיָּו, אֲנִי מְכַרְחַת הַמְּלָךְ לִילָךְ אֲצַלּוּ לְבִיתוֹ לְהָאִיר בּוֹ פְּנִיָּו וְלְחַיִּיתוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת חֲנֻכָּה ופְּרִיָּם, שֶׁהֵם מוֹעֲדִים קדושים שְׂנֵתָנוּ לָנוּ לְחַיִּיתָנוּ כִּיִּם הֵיךְ בְּיַמֵּי הַגְּלוּת הַמֵּר, שֶׁנִּסְתָּה יִשְׂרָאֵל וְנִקְרָאת חוֹלָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּהַר הַקְּדוֹשׁ בְּבַחֲנֵי "סְכֻמְנֵי בְּאִשֵּׁי שִׁטּוֹת רַפְדוּנֵי בְּתַפְחִים כִּי חוֹלַת אֲהַבָּה אֲנִי". וּמַעֲצֵם חֲלִינּוּ הַכֶּבֶד אֵין אֲנִי יְכוֹלִים לַעֲלוֹת וְלָרְאוֹת וְלְהַשְׁתַּחֲוֹת לְפָנָיו בְּשִׁלֵּשׁ עֲצֵמֵי רְגְלֵינוּ לְכַנֵּס לְבִיתוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁהוּא הַבַּיִת הַמְּקֻדָּשׁ לְמַלְכָּל אֹר הַפְּנִים, כִּי מִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גְּלִינוּ מֵאֲרֻצְנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ וְכוּ' וְאֵין אֲנִי יְכוֹלִים וְכוּ'.

עַל פֶּן הַמִּל עֲלִינוּ בְּעַל הַרְחִמִים בְּרַחֲמֵינוּ הַעֲצוּמִים וְהוֹסִיף לָנוּ שְׁנֵי הַיָּמִים הַקְּדוּשִׁים הָאֵלֶּה, שֶׁהֵם חֲנֻכָּה ופְּרִיָּם שֶׁתְּקַנּוּ לָנוּ הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים, שֶׁהֵם אֲנָשֵׁי כְּנֻסֵת הַגְּדוֹלָה, כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ לָנוּ אֹר הַפְּנִים לְתוֹךְ בֵּיתֵינוּ בְּתַקְוָה גְּלוּתֵנוּ, שִׁיִּצְפֶּה כָּל אֲחַד בְּבִיתוֹ בְּחֻנְקָה לְחַדְלִיק גַּר חֲנֻכָּה.

שֶׁהֵם יְתִבְרַךְ כִּנְרַחֵם עֲלֵינוּ וְחוֹלְךָ לְבַקְרָנוּ וּמְאִיר לָנוּ פְּנֵינוּ הַקְּדוּשִׁים בְּתַקְוָה גְּלוּתֵנוּ שְׁאֵנוּ חוֹלִים כְּאַלֶּה כְּפֶאֶשֶׁר יוֹדֵעַ כָּל אֲחַד בְּנַפְשׁוֹ. וְהוּא בְּרַחֲמָיו מְבַקְרָנוּ וּמְחַיֶּה אוֹתָנוּ בְּאוֹר פְּנֵינוּ הַקְּדוּשִׁים עַל יְדֵי קְדֻשַׁת הַיָּמִים הַקְּדוּשִׁים הָאֵלֶּה שְׂנֵתָנוּ לָנוּ, שֶׁהֵם חֲנֻכָּה ופְּרִיָּם, שֶׁהֵם מוֹעֲדִים קדושים בְּיַמֵּי הַחֹל, שֶׁהֵם בְּחִינַת יְמֵי הַגְּלוּת שְׁאֵין אֵין בְּנוֹ פַּח לַעֲלוֹת אֵלָיו לְבִית הַמְּקֻדָּשׁ לְקַבֵּל מֵאוֹר הַפְּנִים, רַק הוּא יְתִבְרַךְ מְשִׁיךְ לָנוּ אֹר הַפְּנִים לְתוֹךְ בֵּיתֵנוּ, כְּדִי לְחַיִּיתָנוּ. עַל יְדֵי הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים הָאֲמִתִּיִּים

לְמַטָּה מַעֲשֶׂה בְּמִקוּם שְׁמוּעוֹלִם לֹא יִדְהָה שְׂכִינָה לְשֵׁם (סוּכָה) ע"א), וּבַפְּתַח [לְרִשׁוֹת הַרְבִּים] שְׁזָה מְרֻמּוֹ עַל מִצֵּב שְׂאֵדָם מְרַגֵּשׁ 'בְּחוּץ', כִּי בְּחֻנְכָה מְאִירִים אֶת הַנְּקוּדָה שֶׁל הָאוֹר, דְּהֵיִינוּ אֶת הַיְכוּלָת לְרִאוֹת אֶת הָאוֹר - גַּם בְּתוֹךְ כָּל הַמְּצַבִּים הַלָּלוּ.

יעקב: הדברים ממש מחיים אותי, אבל אני כבר חייב ללכת להדליק נרות חנוכה, אולי מחר נדבר עוד.

משה: אם נתראה בעז"ה, רק אומר לך שכדאי לך לעיין ב"ליקוטי הלכות" הלכות כלאי בהמה הלכה ד', שם מביאר רבי נתן באריכות איך שכל העניין של בית שני היה לתת רווח בין הגלויות שיוכלו להסתכל על הטוב, ולכן דווקא אז היה חנוכה, ועוד הרבה דברים נפלאים מאוד.

יעקב: בעז"ה אעיין שם. תודה רבה! עשית לי חנוכה אחר לגמרי.

מענימה מתורת מוהר"ן על הנושא

שְׂבִכָּל דוֹר שֶׁהֵם עוֹסְקִים בְּתַקְוָנָה, שֶׁהֵם מְשַׁדְּלִים בְּיִתְרָה לְחַיִּיתוֹת הַחֹלִים בְּיִתְרָה.

(ליקוטי הלכות, השכמות הבוקר הלכה ד)

בחנוכה נמשך אור גדול מאד עד למטה, שמאיר אפילו לגרועים ביותר

בְּחֻנְקָה עַל יְדֵי הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים הַמְּפֻלְגִים בְּמַעֲלָה שֶׁתְּקַנּוּ לְחַדְלִיק גַּר חֲנֻכָּה, עַל יְדֵי זֶה שֶׁ פַּח לְהַמְשִׁיךְ בְּחִינַת הָאֲרָה עַל כָּל אֲחַד בְּבִיתוֹ, אֲפִלּוֹ אִם הוּא כְּמוֹ שֶׁהוּא. כִּי מְבַאֵר בְּכַנּוּת חֲנֻכָּה שֶׁעֲנַן חֲנֻכָּה הוּא, שֶׁמְשִׁיכִים הָאוֹר הַנִּפְלֵא שְׂכֹלָל כָּל הַיְחִידִים, שֶׁמְשִׁיכִים אוֹתוֹ לְמַטָּה, לְמַטָּה מֵעֲשָׂרָה טְפָחִים.

בְּחֻנְקָה הַהַדְלָקָה הוּא בְּדֶרֶךְ נִסְ נִפְלְאָה, כִּי אֵין עֲלֶיהָ כָּל כּוֹחַ, כִּי הֵם יְמֵי חֹל, כִּי אֵין מְתַבְּטְלִים הַקְּלָפוֹת לְגַמְרֵי כְּמוֹ בְּשִׁבְתָּ וְיִוִּם טוֹב, וְנָאף עַל פִּי כֵּן אֲנִי מְדַלְקִים הַנֵּר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה שְׂכֹלָל כָּל הַיְחִידִים.

הַיָּנוּ, שֶׁהַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים מְאִיר מְשִׁיכִים תְּקוּנֵים וְנִפְלְאִים כְּאַלֶּה, עַד שֶׁמְאִירִים בְּחִינַת הַשְּׁגוֹת אֲלֻקוֹת עַל יְדֵי הַצִּמְצוּמִים, גַּם לְמַטָּה בְּדִיּוּטָה הַתְּחַתּוּנָה מְאִיר, שֶׁהוּא לְמַטָּה מֵעֲשָׂרָה טְפָחִים שֶׁמְעוֹלֵם לֹא יִדְהָה שְׂכִינָה לְשֵׁם, וְעַתָּה עַל יְדֵי תַקְוָה הַיָּס מְדַלְקִים שֶׁם דִּיקָא הַנֵּר חֲנֻכָּה הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַמְשִׁיכֵת הַשְּׁגוֹת אֲלֻקוֹת עַל יְדֵי הַצִּמְצוּמִים לְמַטָּה לְמַטָּה.

לְהָאִיר בְּכָל אֲחַד מִיִּשְׂרָאֵל, לְכָל מִי שֶׁרוֹצֵה לְקַבֵּל אֲפִלּוֹ אִם הוּא הַרְעוּי שֶׁבְּרַגְעֵים, אֲפִלּוֹ הַחוֹלָה הַגְּדוֹל בְּיִתְרָה בְּחֻנְקָה אֲפִלּוֹ אִם עַל יְדֵי רַבֵּי עֲנוּתֵנוּ, לְהָאִיר גַּם בּוֹ הָאֲרָה מֵהַשְּׁגוֹת אֲלֻקוֹת, עַל יְדֵי גִּלְגַל פַּח הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים שֶׁמְשִׁיכִים תַקְוָה הַיָּס שֶׁל חֲנֻכָּה בְּעוֹלָם.

כִּי מְגַדֵּל פֶּחֶם יְכוֹלִים לְהָאִיר אֲפִלּוֹ בְּפַדְרָגָה הַתְּחַתּוּנָה, כִּי מְגַדֵּל פֶּחֶם יְכוֹלִים לְהָאִיר אֲפִלּוֹ בְּתַקְוָנִים בְּמַעֲלָה מְאִיר וּלְרַפְאוֹת אֲפִלּוֹ הַחֹלִים הַגְּדוֹלִים בְּיִתְרָה, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת הַדְלָקַת גַּר חֲנֻכָּה לְמַטָּה מֵעֲשָׂרָה טְפָחִים וְכַנּוּ"ל.

וְזֶה בְּחִינַת (תהלים כ"ג) "כִּי אֲלֶךְ בְּגִיא צַלְמוֹת לֹא אֵירָא רַע כִּי אֲתֶה עִפְדִי", בְּחִינַת (מִיכָה ז') "כִּי אֲשַׁב בַּחֲשֶׁךְ ה' אֹר לִי", שֶׁמְשִׁיכִים הָאוֹר שֶׁל הַשְּׁגוֹת אֲלֻקוֹת לְמַטָּה בְּעִמְקֵי הַחֲשֶׁךְ, בְּבַחֲנֵי גִיא צַלְמוֹת לְהָאִיר לְהַנְמוּכִים מְאִיר מְאִיר, שֶׁאֵינֶה גַּם אֲלֵיהֶם הָאֲרָה וְיִדְעֶה מְאֻלְקוֹתוֹ יְתִבְרַךְ שְׁמוֹ כְּדִי לְרַפְאוֹתָם וּלְתַקְנָם וְלְהַשִּׁיבָם אֵלָיו.

(ליקוטי הלכות, השכמות הבוקר הלכה ד)

נקודה טובה

ידועים מאד דברי רבינו ז"ל (ליקוטי מוהר"ן קמא רפב) ש'צריך לדון את עצמו לזמן זכות, ולקצא בעצמו איזה נקדה טובה עדין וכו', וישפוט את נפשו בקצט הטוב שפוצא בעצמו, דהינו מה שגכה לעשות מקצו איזה מצוה או איזה דבר טוב וכו', ואף שגם אותו הדבר הטוב הוא גם כן מערב בפסלת הרבה, עם כל זה יוציא משם גם כן איזה נקדה טובה'.

ברצוני לשתף את קוראי העלון היקרים בהארה שהייתה לי בעניין זה.

האמת שכאשר למדתי את הדברים היה קשה לי להבין מה כל כך חשוב בעצה הזו שרבינו כה מרבה להגדיל אותה כידוע, וכי חסרים לי 'נקודות טובות' והלא מבוקר ועד ערב אני עסוק בתורה ובמצוות ב"ה, האם רבינו ז"ל דיבר כאן רק על מושגי ישראל שצריכים לחפש הרבה כדי להיזכר באיזו מצוה שעשו אי פעם בחייהם? אם כן מדוע הוא מזוהר כל כך ללכת עם העצה הזו תמיד ומשמע שזה נצרך לכל אחד ואחד, ובפרט במכתבו של רבי נתן ז"ל רואים כמה הוא עצמו היה נצרך לעצה זו.

אולם כאשר ניסיתי לקיים בפועל את העצה הזו הבנתי עד כמה היא נחוצה לכל אחד ואחד. ישבתי וניסיתי להתבונן איזה דבר טוב עשיתי היום והאם אני מעריך אותו, ולתדהמתי כל דבר טוב שעלה לי בראש נתקל מיד בהתנגדות פנימית: 'הנחתי תפילין' - כן, אבל זה היה מצות אנשים מלומדה כמעט בלי כוונה, 'למדתי תורה' - כן אבל לא כמו שצריך, 'ברכתי ברכות' - ה' ירחם איזה ברכות הם היו, הלואי שלא תיענש עליהם, וכן הלאה והלאה.

עצמתי רגע וחשבתי: רגע מה קורה כאן, אני עושה הרבה מעשים טובים ביום, אבל לא מעריך אותם, ולא באמת חושב שיש בי טוב, אינני מצליח לחוש את הטוב שבהם. האם זה באמת נכון שהתורה והמצוות שעשיתי לא כל כך 'שוות', או שמא יש משהו שמנסה להפריע לי לחוש ולהאמין שיש בי טוב?

ניסיתי לחשוב במבט שונה, שחזרתי שוב את הנחת התפילין של אותו יום, וניסיתי להאיר בעצמי מבט אחר: זכיתי היום להניח תפילין כשרות ומהודרות, אמנם לא עם כוונת מיוחדת, אבל עם כוונה לקיים את המצוה, בודאי יצאתי ידי חובה, אם כך יש בי עכשיו טוב גדול ונצחי, זכיתי לנקודת דבקות בקב"ה לעולם ועד על ידי הנחת התפילין הזו, וידוע מה שאמר החזון איש ששוה לבא לעולם ולחיות שמונים שנה וגם לסבול אחר כך יסורי גיהנם רק בשביל הנחת תפילין פעם אחת בחיים, ואני זכיתי לזה היום. ככל שהרביתי לחשוב על כך חשתי שנמסכת בי שמחה אמיתית, יש לי אופן מסוים של קשר נצחי עם הקב"ה שלא יפסק לעולם ועד, בזכות הנחת התפילין שהנחתי היום, יש בי טוב אמתי שאין אמתי ממנו, והטוב הזה הוא חלק ממני וילווה אותי מכאן ועד עולם, ואני מאמין בזה באמונה שלימה, כל "עיקרי האמונה מוחיבים אותי להאמין בזה! ואז הבנתי לראשונה מה הכוונה 'למצוא בעצמך נקודה טובה'.

רבי נתן ז"ל מלמד אותנו (ליקוטי הלכות הלכות השכמת הבוקר א): 'פי' הנקדה טובה שאדם מוצא בעצמו, זה פנינת אלקות, פביכול, פי כל הטוב מאתו ויתברך, פי אורייתא וישוראל וקוב"ה כולא יחד, נמצא כשיש בישוראל איזה נקדה טובה, דהינו איזה מצוה או דבר טוב, זה הטוב הוא אהדות גמור עמו' ויתברך, פי (תהלים קמ"ה) 'טוב ה' לכל', וכמו שכתוב (שם ל"ג), 'טעמו יראו פי טוב ה', פי כל הטוב שצמצא בקל מקום שהוא, הוא הכל מקונו ויתברך'.

כלומר, כאשר אנו מחפשים נקודה טובה בעצמנו אין הכוונה למצוא איזה כשרון מיוחד, או איזו תכונה מיוחדת שבה אנו מצטיינים יותר מאחרים, לא זה הנושא כאן, הנושא הוא למצוא בתוכנו את הטוב האלקי שקיים בנו, את אותם נקודות שבהם אנו קשורים לקב"ה בקשר נצחי, להתחבר לטוב הזה ולשמוח בו, ובה אנו מחזקים את הדבקות עמו ויתברך, כי מי שלא מעריך את הטוב האלקי שנמצא בו (שהוא תורה ומצוות שזוכה לקיים) ואינו שמח בו, מאבד את נקודת הקשר שלו עם הקב"ה. כי כל החיבור שלנו אתו ויתברך הוא דרך הטוב שנמצא בנו (שהרי הרע הוא קליפה והסתרה וריחוק ממנו ויתברך), ובלי הכרת הטוב שנמצא בנו ושמחה בו, אין החיבור עמו מאיר בנו. (בוודאי שהחיבור קיים, אבל: א. הוא ברמה פחותה יותר. ב. החיבור הזה מסתתר מאתנו ולא מאיר בנו, ולכן לא יכול להיות מנוף להמשך ההצלחה ולמניעת נפילות).

'פי' גונדא ראויה להאדם, להגדיל שמחתו מאד בכל נקדה ונקדה טובה מקדשת ישוראל שפוצא בעצמו עדין, ואינו פושטתה ופושטת את עצמו על ידי זה פב"ל, אצי הוא יכול להתפלל ולגמור ולהודות לה'.

יעזרונו ה' לזכות לזה.

ומקבלין דין מן דין

אגרת במעלת "שיחת חברים"

במדור זה, נעלה בכל פעם נושא לדיון, במשך החודש ישלחו הקוראים את תגובתם לנידון, כשהתגובות יתפרסמו בגליון הבא בעז"ה. הפעם, נציג אגרת שנכתב ע"י אחד האברכים במעלת העניין של "שיחת חברים"

לכבוד העלון הנכבד.

שמועה שמעתי על הוצאת העלון חדש, ושמעתי שיהיה בו יהיה מדור של 'שיחת חברים', שהוא לדעתי רעיון נפלא מאד, ועל כן חשבתי להיות הנחשון שיעלה דבריו על הכתב, והיות שעדיין לא הועלה שום 'נושא' לדיון, אכתוב במעלת עצם הנושא של 'שיחת חברים'.

הנה אחד מהנקודות החזקות המובאות בדברי מוהר"ן הוא הענין של 'שיחת חברים'; לדבר יחד כל אחד מהנקודה השייכת לליבו, שזהו חידוש גדול ממש, מה שרואים אצל חסיד ברסלב חידוש כזה שיכולים לדבר בפשטות דיבורי אמונה ויראת שמיים, בכוח אמת עם 'כל העצמותי תאמרנה'...

וזה מבטא נקודה מאוד עמוקה בלב, שאדם מרגיל עצמו למציאות, שאפשר לדבר באופן טבעי על עניינים של עבודת ה' ולחדש בהם חידושים - לאו דוקא באופן של רעיונות או וארטיס, אלא גם בצורה פשוטה שחיים עמה.

וזכרני שפעם כשישבנו לשיחת חברים באיזה בית כנסת, התיישב לידנו יהודי תלמיד חכם מורם מעם ששמע את שיחתנו, והוא ישב והיטה אוזן בהשתוקקות עצומה. בתחילה הרגשנו לא נעים לדבר כך לידו, עד שהוא ביקש את רשות הדיבור, ואמר: "אני ממש מתפעל מכם, שר' נחמן הביא לכם מתנה כזו לדבר שיחת חברים."

והמשיך: כי בדרך כלל מה שרואים בעולם, לדוגמא בליל שבת בבית הכנסת, אנשים מדברים בלהט על כל מאורעות השבוע, הפוליטיקה והמחלוקות; ואחר כך כשבאים הביתה בסעודת שבת, הרי צריך לומר דבר תורה, ואז מתיישבים ברצינות ואומרים איזה דבר תורה או חידוש על הפרשה.

מה שקורה הוא, שהילדים קולטים איפה האבא נמצא; את הפוליטיקה הוא דיבר בהתלהבות וחיות, ואילו את הפרשה מדברים ברצינות. וגם אם האבא הוא תלמיד חכם ובאמת חי את התורה ומדבר בלהט דברי תורה עמוקים לפי כח המחדש שיש בו, אבל בכל זאת יש משהו שהילד קולט שכאשר מדברים דברי אמונה והשקפה שם הפנים נעשים רציניים וכו'. כאילו האמונה והשקפה הם רעיונות לסעודת שבת, ולא בדיוק חלק מהחיים.

ואילו אתם מדברים עבודת ה' פשוטה, יראת שמיים, אמונה חיוק בטחון, דבקות בה', דבקות בתורה ותפילה, הכל בלהט בעניינים פתוחות כמו שמדברים פוליטיקה... אשירכם!!!

בנוסף, רציתי לחדד נקודה מסוימת.

שמעתי דמטו משמיה דהרה"צ ר' לוי יצחק בנדר זצ"ל, שאמר שגם בענין של שיחת חברים יש יצר הרע גדול, שאדם אוהב להשמיע את שלו, ובכל שיחה ונושא שמדברים הוא דוחף את דבריו כדי שישמעו אותו, ואף שזה נכון מאד, כי כל מי שיש לו משהו טוב, ראוי שלא ימנע טוב מאחרים ויזכה אותם

[וזאת לאחר שעשה עם זה איזה עבודה, כי אם הוא מנסה למכור זאת תיכף ומיד, אזי הוא יכול לאבד את הכל, לכן כדאי תמיד לקחת את הנקודה שהאריה בלב, לעשות עם זה משהו למעשה, או להפוך את זה לדיבור תפילה כלפי ה', ורק אחרי זה לספר זאת לאחרים].

אבל גם אחרי העניין שצריך לחזק ולעורר אחרים, הרי שיש עבודה מיוחדת שנקרא 'קבל', וכמבואר בליקוטי מוהר"ן (במאמר ששם מדובר על שיחת חברים - סימן ל"ד) שכל יהודי יש לו נקודה מיוחדת שאין בחברו, כמעשה של אביי ואבא אומנא, ולכן יכול להאיר לחברו נקודה זו, ותיכף אחר זה מובא הלשון: "והתברו צריך לקבל התעוררות ובחינה הזאת ממנו כמו שכתוב ומקבלין דין מן דין".

הרי לנו הדגשה חשובה שצריך להיות 'מקבלים', וכמו ששמעתי מאחד המשפיעים של ברסלב שאמר, שבשיחת חברים של חמש דקות, יכול אדם לקבל ולזכות לעבודה של חברו שהשקיע בה שלשים שנה של יגיעה עד שזכה לאותה נקודה.

זוהי מעלה עצומה מאד - ללמוד להקשיב, לקנות ולקבל מכל אחד את מה שהאיר ה' בליבו. וגם אם פעמים שאין החידוש מקובל עלי, אבל בוודאי יש בו נקודה קטנה שיכול אני לקבל ממנו, בנוסף על זה שזה יוצר אצל האדם הכנעה וביטול.

והנה כפי שאמרנו בעת שמדברים יחד, פעמים שאין שמים לב לנקודה שאמר החבר, אך גם אם יש כן הקשבה ורצון לקבל - בכל זאת לא תמיד מבינים נקודת החבר, לכן מה טוב שאתם עושים מדור של שיחת חברים על כתב, כי לכתביה יש כח מיוחד מאד של ביטוי נכון, פעמים יותר מדיבור. וגם ה'מקבלים' יש להם יותר פנאי להקשיב ולקבל, לפני שהם משיבים...

ולסיכום, באתי בשורות אלו לחזק ידכם, ולעורר את כל קוראי העלון, לא להסס לכתוב ולהעלות רעיונותיהם, כי אין צריכים כאן חידושים גדולים ועיונים בהשקפה ובחסידות, גם לא צריכים כשרון כתיבה, רק לכתוב הנקודה האמתית שיש בלב באותו נושא שיעלו בעלון, ואי אפשר לדעת לאן דיבור אחד יכול להתגלגל, פעמים שאחד יכתוב איזה רעיון פרקטי קטן בתוך המכתב שלו, וזה יכול להציל נפשות ממש, כי פעמים יש שאדם נבוך באיזה ענין והוא אפילו לא מודע לכך, וכאשר קורא איזה נקודה של חבר שמתייחס לאותו דבר, זה יכול לשחרר אצלו סתימה גדולה של שנים רבות,

ובזה אסיים, בברכת 'אז נדברי יראי ה' - ויקשב ה' וישמע' ואחזק ידיכם עורכי העלון שתהיו חזקים ואל תבהלו מכל מיני קשיים שמסתמא יעמדו בדרככם. וגם לכם כל החברים היקרים תהיו חזקים לשתף את כלל החברים, בלא להבהל ולפחד, בנקודות יקרות שה' יזכה אתכם בהם.

חזקו ואמנו

אברהם יצחק בן חיה מלכה

הנושא לגליון הבא בעז"ה: לימוד התורה. השאלות הם: מה התכלית של 'לימוד התורה'? מה היחס של 'לימוד התורה' ביחס לשאר חלקי עבודת ה'? איזה כוונה צריך להיות ב'לימוד התורה' וכיו"ב.

[הערה נחוצה: היות ולימוד התורה הוא נושא רחב, ע"כ נא להתמקד בכיוון של השאלות הללו בדווקא, שכן עוסקות בנושא של עצם מהות 'מצוות תלמוד תורה'. ובעז"ה בפעמים אחרות, נדון ג"כ בנושאים: קביעות הלימוד, ודרך הלימוד.]

במדור זה ייאספו סיפורם של אברכים יקרים, שהתקרבו לתורתו של מוהר"ן

להקריב את כל חבריו ואוהביו למען האמת - רק הוא יוכל להיות בטוח שליבו שלם לה', ולא סתם מצוות אנשים מלומדה.

והנה אני מכיר יהודי אחד, שסבל מבעיה רפואית, והלך לאחד מגדולי הדור המפורסמים לבקש ברכה, ואמר לו שיוציא את פאותיו החוצה ועי"ז תהיה לו רפואה, והיהודי הנ"ל על אף ההבטחה, לא היה מסוגל לשנות מהמשפחה, כי יהיו לו 'בושות'. ונמצא לכאורה שאם היה נולד חילוני, גם לא היה מעו לשם כיפה לעולם, כי יהיה לו בושות.

מהם הנקודות העיקריות של ברסלב שהאירו את חייו?

באופן כללי, בכל פעם שאני עוסק בספרי רבנו - נפתחים לי המח והלב, ואי אפשר לתאר כלל מה שזה עושה לי, וזה מוסיף והולך כל הזמן. אך הנקודות העיקריות שתפסו אותי הן:

א. ענין ההתחזקות - לא ליפול משום דבר, ותמיד לדון את אחרים ואת עצמו לכף זכות.

ב. ענין השיחה בינו לבין קונו, שתמיד בכל מקום ובכל מצב אפשר וצריך לדבר עם השי"ת, וכל מה שאדם רוצה הוא יכול לדבר עם בוראו - דבר קטן ודבר גדול - כמו עם חבר טוב.

ג. ענין דרך הלימוד - להיות בקי בכל חלקי התורה הקדושה, ללמוד כסדר מתחילה ועד סוף, ולא להתעקש אף אם אין אני מבין וכו' (כמבואר בשיחות הר"ן ע"ו).

דברים אלו ועוד גרמו למהפך בליבי ובחי בכל התחומים.

האם יש לך משהו להוסיף?

כל הרוצה לחוס על חייו הרוחניים והגשמיים כאחד - שיעסוק הרבה בספרי רבינו, וכן ישתדל למצוא חבר טוב לדבר עמו מתורת רבינו בכל יום ויום, והעיקר בתמימות גדולה, ועי"ז זה יתחדשו אצלו כל הזמן העצות הנפלאות של רבנו הקדוש, ויאיר על עצמו את 'נקודת הרב' ונקודת עצמו.

והעיקר להזכיר לעצמנו כל העת, את הזכות שאנחנו יודעים מרבי אמתיו כזה.

רב, מכיון שבלי רב כל אחד עושה מה שנוח לו, ומזניח את מה שקצת קשה לו, וממילא הוא פוסח על שתי הסעיפים. ומכיון שראיתי שכל הדרכים שאני מכיר, איני מצליח לציית להם כראוי, ואילו דברי רבנו קלים ונעימים, ומתאימים לכל אחד - ע"כ נגמר בדעתי שהרבי שלי הוא רבי נחמן מברסלב זיע"א.

האם הייתה לך התמודדות מול הסביבה?

בתחילה עשיתי הכל בהצנע, ולא רציתי שידעו מזה, כדי שלא לגרום עגמת נפש למשפחתי, וכדי שלא ימנעו אותי. אבל מן השמים רצו שהדבר יתודע, ואז הייתי צריך לעמוד נגד הרבה הרבה מלעיגים ומונעים מבית ומחוץ.

ב"ה הייתי חזק מאד ולא התייחסתי כלל לשום דבר, כי ידוע ידעתי תמיד מה תכלית האדם בעולמו, ובשביל מה באתי לזה העולם, ושכוונתי אך ורק לשם שמים, ועי"כ החלטתי: 'הריני מוכן ומוזמן למסור נפשי כבודי ממוני ובריאותי והשידוך שלי וכו', על קידוש שמו הגדול יתברך, ובי"ה שכאשר קלטו את זה עזבו אותי, וזכיתי להגות בדברי רבנו ותלמידיו, ולהרוות את נפשי הצמאה.

וזכרתי שפעם אחת בתחילת התקרבותי, שאל אותי אדם חשוב: 'זכי איך אתה חושב שאתה יותר חכם מכל העולם, ואתה בוחר לך דרך בעבודת ה', כאילו אתה מבין ויודע מה נכון ומה לא נכון, אתה בסך-הכל צעיר בגיל 16-15, עדיין אין לך נסיון כלל, ואיך אתה מעיז פניך כל כך? עניתי ואמרתי: 'אמנם אני צעיר, וטיפש, וללא נסיון כלל, אבל אני שם לנגד עיני דבר אחד, והוא: מובחן התוצאה! דהיינו שאני מסתכל מה יוצא מזה, והנה עובדה - אני לומד יותר, מתפלל יותר, מקיים רצון ה' יותר, ועל כן יותר מזה לא מעניין אותי שום דבר.

מה שחזק אותי ביותר, הוא התורה "אחד היה אברהם" (ליקוטי מוהר"ן), השמטה בתחילת ח"ב, שם מבואר שאברהם אבינו ע"ה עבד את ה' רק ע"י שהיה אחד, ולא הסתכל על אף אחד, אפילו על אביו ואמו וכו'. וחשבתי לעצמי: מה יעשה אחד שנולד, להבדיל, לאחד מגויי הארצות; איך יאזור כח לנתן את הפסילים, הלא גם שם אומרים לו שהוא חייב בכבוד הוריו, ויש לנו מסורת! ומנהגי אבות', וא"כ רק אדם שמוסוגל ללכת נגד הזרם, ולעמוד מול חיצו לעג וביקורת מהרחוקים ומהקרובים, ומוכן ומוזמן

הפעם נארח את סיפורו של הרב שרגא זילברמן מברק ברק - ת"ח בעל שיעור קומה, שמוסר שיעורים כבר שנים רבות לבני תורה בתורת מוהר"ן, ורבים נהנים ממינו עצה ותושיה.

ספר לנו מעט על הרקע שלך:

נולדתי למשפחה ליטאית שורשית, לאבי הגאון הרב ישראל 'צחק שליט"א, ולסבי הצדיק הרב ליפא זצ"ל - מנהל רחוני של ת"ת קמניץ בירושלים, שהייתה יראתו ניכרת על פניו, ורבים נהנו להתיעץ עמו. וכן מצד אמי בת הגאון רבי אברהם קופשיץ זצ"ל ר"מ בישיבת טשיבין, שהיה איש אמת, וכגודל חכמתו המפורסמת, כך יותר ויותר יראתו קדמה, ועוד זכה וראה את אבי זקנתו רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל. בבית זה ינקתי יראת שמים ורצון לעשות את רצון ה' תמיד בלי פשרות או קיצורי דרך.

אחר בר המצוה נכנסתי ללמוד בישיבת 'משכן ישראל', שבה כיהן כמשגיח הגה"צ ר' בנימין פינקל, המכונה 'רבי בנימין הצדיק', וגם הוא החדיר בי יראת שמים וחשק ללימוד תורת המוסר.

לקחתי ברצינות את העניין המוסרי, וניסיתי לשנות בי כל מיני הרגלים, אבל רפו ידי, וראיתי שאיני מסוגל כלל, ניסיתי כה וכה, ולא מצאתי תושיה אמתית לנפשי. בינתיים התודעתי גם מעט לספרי חסידות בפרט לספרי ברסלב, ואז התחלתי לראות ישועה.

איך בעצם הגעת לברסלב?

וזה היה בהשגחה פרטית, כאשר התגלגל לידי עלון של ברסלב, וראיתי שם קטע מספר המידות שמאד עניין אותי (המתקת הדין סי' נ"ד). רציתי לראות את השורש ואת המקור לעניין, פתחתי 'ספר המידות' עם מקורות, ומאז התחלתי לעיין הרבה בספר, א"כ כבר למדתי ג"כ שיחות הר"ן, ובהמשך קניתי כמפצים 'ליקוטי מוהר"ן' ו'ליקוטי תפילות' במהדורת כיס וכריכה רכה, ועסקתי בספרים אלו 'בהסתרה שבתוך ההסתרה'...

ראיתי שדברי רבנו הקדוש בהירים, מעניינים, וחודרים לנפש. ואמנם המשכתי לקבל מכל השיטות, אבל ראיתי שצריך כל אחד שיהיה לו רבי, כמו שאמרו חז"ל "עשה לך

דרכה של תורה

>>> המשך מעמוד א"

כי מאחר שאת ההישג וההצלחה אני מחפש, מניין לי להרגיש טעם במה שאני עושה, ובמציאות בה אני חי.

חנוכה - אור פנימי

הניצחון של חנוכה הוא בסך הכל להדליק את האור.

בחנוכה אנו יוצאים מקליפת יון, ומתחילים להכיר את האמת, שהצלחה אמיתית איננה תלויה בשום מצב חיצוני, לא של הישגים ולא של כשרונות. אלא משהו הרבה יותר אמת ומחתי.

האדם היחיד בתורה הנקרא בתואר "איש מצליח" הוא יוסף הצדיק, ולא בזמנים המוצלחים שלו. לא בבית אביו, ולא בשבתו על כסא ממלכתו, אלא בעומק עבודתו ובחושך ריחוקו, שם די"קא הוא קיבל את התואר הנחשק. ומדוע? מבאר הפסוק בעצמו: "ויהי ה' את יוסף - ויהי איש מצליח". אם השי"ת אתי, אני מוצלח. נקודה.

וזה שייך לכל אחד. כל יהודי יש לו קשר להשי"ת. וכל היום מלא

מאמר תורני בנושא ע"פ תורת מוהר"ן

את האור האמיתי הזה אפשר להאיר בכל מקום ובכל זמן ובכל מצב. המחות של חנוכה הוא "הודאה". כי המוחות של הודאה הוא הכרה במציאות ה', שהוא נמצא וקרוב ואוהב ומושיע. ההיפך מהחושך של יון שמכסה ומסתיר את מציאות ה'. והמשך הלשון באותו מאמר שפתחנו בו: וימי הודאה זה בחינת שעשוע עולם הבא, כי זה עיקר שעשוע עולם הבא - להודות ולהלל לשמו הגדול יתברך ולהכיר אותו יתברך, שע"ז סמוכים וקרובים אליו יתברך...". נמצא א"כ, שהדלקת הנר ואמירת ההלל - אינם שני דברים, אלא שני צדדים של אותה המטבע. כי הנר מאיר את האור של ההלל וההודאה, שזה שעשוע עולם הבא.

ניתן להקדיש מדור בעלון בתרומה של 50 ₪
לרגל שמחה או לישועה וכיוצא בזה
לתרומות ניתן לפנות לטל': 052-7143103

נצחון יהודי אמיתי

מכת גניבות משתוללת בכל מקום. אנשים מאבדים נכסים, מתרוששים וננעשים עניים מרודים. חלקם מיואשים, אחרים עוד מקווים. ואז, ברגע שנדלק האור, מתגלה האוצר במקום הכי קרוב.

סת. תורה - ב'כול', זכויות - בארגון חסד נודע. ורק בד' אמות בהן רוחשת התמודדות האמת מול הררי כביסה, מטולת שגרתיות, כאב שנינים של ילד, וצווחות של תינוקות. רק שם אבדו כביכול הזכויות. (ע"פ מדרש חנוכה, שגורו לכתוב על 'דלתות הבתים' אין לכם חלק באלוקי ישראל).

מוצאים אוצרות בבית

בימים הללו אנו מעלים נרות ומאירים את כל הפינות האפלות. הנרות מונחים על פתח הבית, כדי להורות שאיננו מאירים רק את קרן הר חוב האפלות, אלא גם ובעיקר את האפלות המסתתרת על האוצר רוח הגוונות בביתנו הקט. חנוכה, הוא העת לשוב ולהיזכר בנכסים הממלאים את הבית ואת שגרת החיים. נרות החנוכה אמורות להאיר לנו בלב פנימה את האמונה התקיפה שיש לנו חלק באלוקי ישראל. נצחון המכבים הוא מיגור דעות הכפירה של היוונים. יהודי יודע שה תורה והתפילה מצויים בבית, בדיוק כפי שהם שורים על היכל הקודש בבית הכנסת ובית המדרש. אם יהודיה, יודעת סודו של בית יהודי. העבודות בבית, התעסקות השגרתית בין הילדים והמריבות, הבישולים והכביסות, היא היא תמצית האמונה שיש לנו חלק באלוקי ישראל. יש לנו, בתוך עיסוקינו הפשוטים והחומריים, חלק של ממש באלוקי ישראל.

חנוכה הוא חג של ניצחון, חג של מציאת אבודות והשבת גניבות. בחנוכה הוא נשבו ונגלה את האוצר שהיה עימנו תמיד בבית. נשבו ונכיר בו, וגם נודה עליו מתוך שמחה.

הדרך להשבת הגניבה החמורה ביותר, גניבת אוצרותיה של אם יהודיה. אין עיתוי נכון ומתאים למציאת אבודות כמו מול נר דולק. החושך מסמל את האובדן וההפסד. האור מביטא מציאה. כעת, מול נרות החי נוכח הדולקים, הבה נביט סביב, במרחבי הבית. שמא ואולי כאן ממש, תחת החוטם, צבורים הנכסים האבודים.

משפחה יהודית. נשמות שהורות, בנים ובנות לתפארת. דור ישרים מבורך - אלו הם האוצרות. הבית היהודי המקיף אותנו, מגלם את מפעל החיים העצום ביותר. מפעל היוצר 'חיים' כפשוטו. והחיים הללו הולכים הלאה, יוצרים דורות של חיים, מעגל נצח של עם נצח.

ילד הולך לתלמוד תורה; מי העיר אותו עם שחר, מי מלווה את דרכו בתפילה, מי עוטר את נפשו בחום ומעניק לה את הבסיס עליו יצמח אילן של תורה? צאצאים גדלים; מי זה מעניק לשתיים העדינים הללו מזון? מי מגונן עליהם מפני רוחות פריצים, שומר אותם בצמר גפן של קדושה? מי זה מרגיל אותם ליטול ידיו עם שחר. מפרה את דמונים הטהור בסיפורי צדיקים, מנביט בהם שאיפת נכונות וטוהר בעדינות את דרכם בחיים?

בראש כל שבט של קדושה, בפסגת פירמידה של דורות ישרים - עיר מדת אם יהודיה, שכל חייה - בית, חינוך וגידול צאצאים. בראש כל גוד קדוש של ילדי חמד יהודיים, מאחורי כל בית הם שכתליו ספוגים תורה, אמונה וטוהר - עומדת בעלת הנכס, ופעמים רבות שדווקא היא איננה מודעת לרכושה.

את מעשה הגולה הזה, עשו היוונים. הם הצליחו לשכנע אותנו שהי בית ירק מכל נכסי הרוח היהודיים. קדושה - מציאה אולי בבית הכני

ברחובותינו מתהלך לו חופשי גנב ותיק. לא גנב של סתם, אלא כייס מקצועי. תוחב ידו לכיסים ולאונקים, שולף אוצרות, ומנשל את הב' ריות מנכסיהם היקרים ביותר. את חסרון הכיס לא חשים תמיד ברגע הגניבה, פעמים שרק מאוחר יותר חשים לפתע משהו שאינו כשורה. יצר הרע, אומן הגניבות, זה שנים שהוא מנשל כיסים ואוצרות. אצל אחד הוא שודד שיעור תורה, אצל אחר משבש תפילה. במקום פלוני מחמיץ מצווה, גונב את הדעת ומבלבל את השמחה. קורבנות יש לו ליצר, בכל בית, משפחה, חוג ועדה. אצל כולם הוא עורך 'ביקורים'. אך יותר מכל עלולים ליפול בנכליו - אלו העוסקות בענייני הבית ובגידול הצאצאים. במקום זה אין לו צורך לטרוח ולגנוב, הוא צריך רק 'לשכנע' שמאומה אין שם בבית. ומי שאינו מודע לנכסיו - עני הוא! כמעטיו של הגנב עם הפרט, כך דרכו עם הכלל. כלל ישראל מצוי בגלות, חסרים לנו נכסי רוח, אוצרות קדושה ודעת. שודדנו, נושלנו. חורבן הבית הוא מעשה הביזה הבוטה והכואב ביותר. עם ישראל נותר בודד וגלמוד במרחבי ישימון הגלות.

אך גם במקום כה חשוך ומנוכר זורחת עלינו קרן התקווה. שמונת ימי החנוכה. הימים הללו, הנרות והאור שמפציע בהם, מזכירים לנפש המי נושלת שהנכסים כולם עוד ישובו ובכפלים. פך השמן הטהור, והעברי דה שחורה אל המקדש בימי החשמונאים, מבישרים לנו ששום נכס לא נשכח בתהום הנשייה. אדרבה, קיבלנו אור בכפלים.

בדק בית לאור הנרות

כעת, לאור הנרות והתקוות, יש לערוך בשנית בדק בית. למצוא את

מה בקשתך?

הרבנית דבורה קרשבוים

התבודדות, שמחה, אמונה וכו' וכו', ואז אוכל לענות לך'. התחלתי לקיים את דבריו, ואז החלה תופעה מעניינת - השאלות נעלמו לי!... האמונה בדרך הזו, והאמונה בצדיק יסוד עולם - תפסה את כל ישותי!! לא כי קבלתי תשובות, אלא כי ראיתי את אחי; למדן, בעל מידות, 'מוסר ניק' במלא מובן המלה, אבל בעיקר - אדם חי, מרגיש, מתענג על קרבת אלוקים, מרגיש את השני, ומבין את קשיו. וזה היה בשבילי מענה על רוב הספקות.

עד כאן הסיפור. ב"ה זכיתי להינשא לבעלי שיהי' - חסיד ברסלב, שאף הוא התקרב לדרכו בגיל 16, וכל צאצאיו: בני, בנות, חתני, כלותי ונכדי שיחיו - כולם מסתופפים תחת האילן הגדול".

וכאן היא חוזרת לעניין:

"מה שזכיתי לקבל מאחי זצ"ל - זו הייתה ההארה הגדולה בגדלות רבנו. הארה 'פנימית' יותר מאשר 'שכלית', ואת ההארה הזו אני מעוניינת ושמחה להעביר הלאה.

קשה יהיה לי לענות לדוגמא על השאלה: "מהו העניין של ה'צדיק', כי אני בעצמי לא מבינה זאת בשלל. כי אם מרגישה זאת - בבידור ובוודאות שאני כדוגמתו - ב'לב'. אבל בכל זאת אשתדל להתייחס לכל שאלה, ולענות כפי יכולתי. כי הרי כתוב 'ידעתה היום והשבות אל לבבך' - המח מאיר את הידיעה ללב, והלב מאיר את ההרגשה למח, וכך יוכלו הדברים להתברר בעזרתו יתברך:

והרבנית מסיימת:

"אני מזמינה את קהל הנשים לפנות בשאלות אל המדור הזה, אין מה לפחד משהו שאלה, גם אין צורך לנסח אותה, אנתנו ניקח את לב השאלה ונענה עליה בעני"ה".

שאלות למדור זה ניתן לשלוח לכתובת: משפחת קרשבוים, רח' הרב מברסק 6 בית שמש. או לדוא"ל: gmail.com@4104442, או: ale2@okmail.co.il ולציינו: עבור מדור "מה בקשתך".

לאור השקט את הגעגוע. אפשר לומר שהגעגוע נוצר מתוכי פנימה, אבל אין ספק שהרבה ממנו בהשפעת למוד המוסר של אבא זצ"ל, שבחודש אלו היה לומד מוסר לפנות בוקר בניגון מיוחד ושובה לב, ובתוך שנתי הייתי שומעת ניגון זה שנספג בעממותי. המלים שאני זוכרת הם "הוארם לא נברא אלא להתענג על השם" (הקדמה למסילת ישרים), וכבר בגיל 15-14 חיפשתי את הדרך להתענג עליו יתברך.

בסוף כתי ט', אחי היקר הגאון החסיד ר' נחמן שבתי זצ"ל (נפטר מהמחלה בגיל 48 בשנת תשנ"ט) התקרב לברסלב. הוא היה אחד ומיוחד ביישיבת פונוביץ', גאון ומתמיד עצום, נער בגיל 16 בלבד וכבר שמו הלך לפניו.

התקרבותו עוררה סערה במשפחה שחששה שהוא יעזוב את הלמוד, ואותי היא ציערה במיוחד, כי הייתי מאד קרבה אליו בנפש ובגיל, והתחלתי לבכות לפניו: 'מה זה חסר לך? הרי יש לך הכל - ביישיבה, בלימוד המוסר, ובכל מה שקבלת בבית - מדוע לרעות בשדות וריס?'

תשובתו הייתה: 'אין לי אפשרות לענות לך. הייכוח שלך הוא מתוך בורות בנושא, ואינך יודעת בכלל מה חסר לי ואיזה תשובות קבלתי בדרך זו'. והוא הוסיף: 'אני מייגע לך, לקרוא וללמוד את הדרך הנפלאה - ה'חדשה' ענף' בדריך' - ואי"ח תוכלי להתווכח איתי'.

מתוך רצון עז להניאו מדרכו, עשיתי כדבריו, והתחלתי לקרוא את הספר 'השפכת הנפש' ו'משיבת נפש', קראתי כל יום מעט במשך תקופה - ונדלקתי! הגעגוע הקטן שבלב פנימה הפך לשלהבת.

ואז החלו השאלות. כל יום שיש כאשר אחי היה חוזר הביתה לקחת בגדים לשבת - הייתה בידי רשימת שאלות כתובה: למה כך, ואיך כך, ואיך אחרת. מטבעי אני אוהבת לחקור דברים לעומקם, והשאלות היו מנוסחות היטב.

זכורה לי תשובתו: 'אני נער צעיר, גדול ממך בשנה בלבד, ישנם שאלות שאין לי עדיין תשובה, ישנם כאלה שכן. אבל רשימת השאלות הארוכה מראה שאת עדיין בחוץ - נכסי פנימה, התחילי לקיים את העצה של

מדור זה ישים בעזרת-השם כמה עבור השאלות שמתעוררות בקרב נשים רבות, אודות הדרך החדשה-ישנה של ברסלב. ושל מוהר"ן זיע"א.

שם המדור מגלה על מהותו. כי אלו שכל טרדתן הוא "מה שאלתך", יש להן שאלות והן מעוניינות בתשובות - יהיה להן קשה לקבל מענה. אבל אלו שבעצם שאיפתם היא "מה בקשתך" - אלו שאכן מבקשות ה', כמו שכתוב (שיר השירים ג) "אקומה נא... אבקשה את שאהבה נפשי...", אך בכל זאת מתחבטות גם ב'מה שאלתך', יש להן שאלות לבירור - עבורן מיועד המדור.

פנינו לאחת מהדמויות המרכזיות שבנשות חסידות ברסלב - הרבנית דבורה קרשבוים תחי', בתו של הגה"צ ר' יעקב גלינסקי זצ"ל - בבקשה לערוך את המדור הזה, והיא נענתה בשמחה לתפקיד.

כשלב ראשון - מאחר ועדיין לא קבלנו שאלות כמוכן - פנינו לרבנית תחי' בשאלה: "כפי שידוע לנו, זמן עמוס בעבודת קודש, של ניהול סמינר, ומסירת שיעורים לתלמידות ולנשים מהסביבה, מה מביא אותך בכל זאת להתמסר לעריכת המדור הזה, דבר שדורש מן הסתם הרבה כוחות וזמן?"

היא מהרהרת. ובמקום תשובה, היא מגיבה: "אולי אשתף אתכם בקורות חיי, וזו תהיה התשובה".

וכך היא מספרת: "יכיתי לגדול בבית מלא יראת ה' - ביתו של הגה"צ ר' יעקב גלינסקי זצ"ל (את ההגדרה 'הגאון הצדיק' נתן הגאון ר' חיים קניבסקי ש'בלט'א כאשר שאלנו אותו לאחר הפטירה איזה כינויים לכתוב על אבא זצ"ל), בית שהמוטיב העיקרי בו היה להיות 'מבקשי השם'.

כבר מגיל צעיר, עוד בבית הספר היסודי - הרגשתי כמייה חזקה למשהו רוחני מתוק. עד שכשתייחתי בכיתה ט' - ניסיתי ללמוד ספרי מוסר בחברותא, מעשה מבורך לכשעצמו, אך לבסוף התברר שלימוד זה בסך-הכל הוסיף לאגו שלי, ולהרגשה שאני 'מוסרניקית', ובעצם

במדור זה נארח בעו"ה בכל פעם אחת מהנשים היקרות, שבעליהן התקרבו לתורת מוהר"ן, ונשמע מפיהן כיצד העניין השפיע עליהן, וכיצד הן מרגישות עם הנושא.

בפעם הזו, יש לנו הזכות לארח את גב' י. חרוזינסקי, שהיא בתו של אחד מהרבנים המפורסמים, ואשת-חבר לאחד מחשובי התלמידים-חכמים בעיר קרית-ספר, ונשמע ממנה את גישתה לנושא.

ספרי לנו מעט על הרקע ממנו הגעת:

הרקע שלנו די ידוע, בעלי ואני הגענו ממשפחות ליטאיות, אבי הוא רב ליטאי מפורסם. התחנתנו כליטאים, וההתקרבות החלה לאחר החתונה.

איך התחילה ההתקרבות?

בעלי מוכר בציבור כתלמיד חכם, ומשכך, הוא מקבל מידי פעם חידושי תורה לעבור עליהם. באחד הפעמים הוא קיבל מתבר מראי מקומות וחידושי תורה להגהה, והיו שם ציטוטים מליקוטי מוהר"ן. בעלי התפעל מאד מהדיבורים שהיו שם, ומרוב התפעלות הלך וקנה עוד ספרי ברסלב, וכך עם הזמן הלך והתקרב יותר ויותר.

וכיצד הגבת לדרך החדשה של בעלך?

האמת, שתמיד היתה לי עין טובה על ברסלב. בשנות בית הספר והסמינר היו לי חברות ברסלבויות בכיתה, ותמיד היה נראה שטוב להם, הם היו תמיד יותר שמחות ומרוצות, לכן קבלתי את ברסלב בזרועות פתוחות.

ולא פחדת מהשינוי?

אינני מבינה מה יש לחשוש. אשה שרואה שבעלה מתקרב יותר לך, מה יש לה להתנגד?

ומה עם הנסיעה לאומן, זה לא היה קשה עבורך?

אדרבה, מאחר שקבלנו אותו לרבי, רציתי שהוא יסע, ושמתתי שאנו מקבלים על עצמנו את הציווי הגדול של רבנו הקדוש.

האם הרגשת שברסלב זה עניין רק לבעלך או שקשרת את הדברים גם אליך?

מאחר שראיתי שבעלי מקבל מזה תועלת, התחלתי ג"כ לקרוא בספרי ברסלב, עד שכיום אני קוראת הרבה בשיחות הר"ן, ספר המידות, סיפורי מעשיות, וחי' מוהר"ן.

מה את מרגישה שאת מקבלת מהספרים הללו?

אני מרגישה ורואה כמה הספרים הללו מקרבים אותי לה' יתברך, ובשביל זה הרי רדנו לעולם להתקרב לה' ולעבוד אותו בשמחה.

מי שקורא בספרי ברסלב, רואה כמה רצה מוהר"ן - שנהיה עובדי ה' באמת ויראי שמים. שנצליח לעשות כאן בעולם הזה את תפקידנו באופן הנכון. מי שמתקרב למוהר"ן, לספרי ברסלב, ולחסידות ברסלב - מקבל אין סוף של עצות, אזהרות, התחזקות והנהגות - הכל על מנת שנדע לעבוד את ה' כראוי כאן בעולם הזה. זה פשוט נפלא לגלות כמה אכפת לו לרבנו הקדוש שנוכח לעשות נחת רוח אמנית לאבינו שבשמים.

המטרה הזאת שהזכרת - היא לכאורה מטרה מוטפת שיש לכל יהודי - ליטאי או חסידי, אם כן מדוע לדעתך לא כולם לומדים ספרי ברסלב?

זה פשוט מאד. יתירה מזו - דווקא המחלוקת היא בעצמה ההוכחה! כי כך זה בכל דבר שבקדושה. ככל שהדבר יותר תועלתני - כך יש עליו יותר הסתרה.

הסטרא אחראי - היצר הרע מפחד מאד מברסלב, כי הוא יודע יותר טוב מאתנו, שאם כולם ידעו מברסלב, כבר לא יהיה לו מה לעשות כאן. לכן הוא משקיע את כל הכוחות שלו (גם באנשים גדולים וחשובים) שיזלוזלו בוה, כדי שלא ילמדו את הספרים, וממילא הוא יכול להמשיך לעבוד...

האם נתקלת בהתנגדות או זלזול מצד המשפחה או החברה?

שתי המשפחות - שלי ושל בעלי - ב"ה לא התנגדו להתקרבות. בחברה ישנם כאלו שלא מסתכלים על זה בעין יפה, אני יודעת שבמקומות מסוימים מרמיים עלינו גבה, כי מכירים אותנו כליטאים, וכעת שמעו שיש לנו עסק עם ברסלב.

שימו לב! חדש!!

נפתחה קבוצת תמיכה לנשים שחוו אובדן בעל ליטאי ומתמודדות עם בעל ברסלברי מי שמזדהה-מוזמנת! סודיות מובטחת!

1. המשלימה- (זה בעלי ונלמד לחיות עם זה).
2. המסכימה- (עדיף לי לתת לו משיעשה את זה בכח).
3. המבינה- (הוא הרי הסביר כ"כ הרבה פעמים).
4. השמחה- (אשרינו שזכינו!), כן, יש גם אותה!

או מי ששייכת לקבוצה הרביעית, אשריה, ואין לנו מה להוסיף לה. אך מי שמזוהה את עצמה באחת משלשת הראשונות - בשבילה מיועד המדור הזה.

ובפגישה הזו - הראשונה - באנה נזכיר לעצמינו שאנחנו כאן בעולם כדי לעשות את התפקיד שלנו. נדמין את עצמינו מגיעות לשמים אחרי ה-120, מה ישאלו אותנו? האם: "בדקת שבעלך בחר בדרך הכי טובה?" או: "האם את הלכת אחרי בעלך?" ???

כמו הסיפור הידוע בזוג ליטאי שנישא, ולאחר מספר שנים הבעל נהיה חבדני"ק, ה' ישמור. הגיעו האשה ואביה אל מרן הגרא"מ ש' זצוק"ל, וסיפרו לו את הידיעה הכואבת: הבעל נהיה חבדני"ק... שאל הרב שך: "נו, או מה?" אמרה האשה: "הרי ידוע מה דעת ראש הישיבה על חב"ד..." אמר לה הרב שך: "לפני שאת שואלת אותי מה דעתך על חב"ד, את צריכה לשאול את בעלך מה דעתו עלי!!!"

או באנה נעשה את חסווי'ן הזה בראשי - **איזוהי אשה כשרה - העושה רצון בעלה!** אין זה תפקידנו לחקור, לבדוק, להתפלסף ולהתווכח! מי שרוצה לשמוע ולהצטרף מעצמה-אשריה בעולם הזה ואשריה לעולם הבא! החיים שלה יהיו מאושרים! אבל שלב ראשון, וקודם כל, נכניס לראש שלנו: **אני לא צריכה להבין!** ואף אחד לא אמור לשאול אותי להסכמת! אני אמורה להשלים את בעלי! הוא המוביל והוא היודע! ואני הולכת אחריו! לאן? לכל מקום שיבחר!

או יש לכל אחת אפשרות לבחור אחת משתי הדרכים: או להיות "קדוש מעונה", ש'חייבת להסכים' להכל, אבל היא מסכנה גדולה; או לזרום עם זה בכיף ובשמחה (גם אם את לא מבינה), הרי בינינו, איזה חיים היית מאחלת לעצמך? כפייתיים ואומללים או שמחים, מאושרים ומשחררים? להתראות בפגישה הבאה.

אם את קוראת שורות אלו, מסתבר שגם את נפלת בפח הזה, ואיך אומרים? המכסה סגור! בעלך כנראה ה-ת-ב-ר-ס-ל-ב-!!! ה' ירחם!

את הרי ליטאית מובהקת! גדלת בבית ליטאי לתפארת! אבא שלך מגיד שיעור או ראש כולל, אמא שלך מורה בבית יעקב, הם העבירו לך השקפה ברורה ומבוססת, אף פעם לא היו לך שאלות ותהיות, גדלת בהבנה שברסלב זה... זה... קוקו כזה... אפילו לא דיברו על זה מרוב שכל ילד מבין שזה לא זה... לרקוד ברחובות, לחבוש כיפה לבנה, לטוס לאומן, ממתני יוצאים מא"י? ואיך עוזבים את המשפחה בר"ה? מה הקטע עם ה"תיקון הכללי"? ובכלל מה כל ההתעסקות עם "תיקונים"? מה זה לא לצעוק ביערות? בקיצור, ברור שהברסלבים - לא נעים-הסתובב להם משהוא בראשי! נעבאך!

או איך זה קרה שבעלך נדבק? מה, רבונו של עולם, היה חסר לו? למה הוא אומר שסוף סוף מצאת את מה שחיפש? למה הוא מרגיש שרק עכשיו הוא מתחיל לחיות?

לא ברור, הא? אבל זה כבר עובדה!

ובכן, את ממש בטרואמה! לקחת את אחד הבחורים הטובים מ"תפרח", "פוניבו" או "חברון", ואת מוצאת את עצמך אחרי כמה שנים עם ברסלברי! זה אומר נסיעות לאומן, זה אומר התבודדות, זה אומר כל מיני דיבורים על "רבנו", (מה פתאום "רבינו"?!) זה אומר עליות וירידות (לפעמים נראה כאילו הם פשוט אוהבים את הירידות?) את כבר בלחץ שעוד שנה יגיע השטריימל, לילד הבא הוא בטח יקרא "נחמן", את חוששת שמסתכלים עליכם כאילו ירדתם מהפסים (בפרט אם בעלך רוצה ללבוש פסים...)

בקיצור, את מרגישה אבודה, מובלבלת, מתוסכלת, האניה שלך שטה לכיוון ההפוך ממה שאת מכירה, כמה שתכננת, והכי גרוע - אין לך עם מי להתיעץ! (לשון הרע!)

או מה את עושה בעצם? או יותר משנה- מה את אמורה לעשות? מה ה' (ליטאי) רוצה ממך?

בואו נחלק את הנשים לפי סוגי התגובות:

מעבודת הבורא יותר מן היצר הרע. כי היצר הרע אין לו יכולת רק כפי כחו... אבל האדם הוא כלליות שכולל מכל העולמות, ועל כן מניעות של בני אדם הם יותר ממניעות היצר הרע" (שיחה פ)

ובאופן כללי הייתה לי תועלת מהשיחות בעניין האמונה, וההתרחקות מחקירות, שהספר "שיחות הר"ן" מלא מזה, דוגמא לזה בשיחה ל"ב: "צריך לחזק את עצמו באמונה, ולבלי לכנס בחקירות כלל, ולבלי לעיין כלל בספרים של מחקרים, רק להאמין בהשם יתברך באמונה לבד בלי שום חקירות כלל. ואף על פי שנדמה לנו שההמון עם הם רחוקים מחקירות ואינם מחקרים כלל, איך על פי כן באמת כולם הם מעורבים בחקירות. כי כל אחד ואחד יש לו חקירות, אבל באמת צריך כל אחד ואחד לזוהר מאד להרחיק החקירות מלבו ולהשלים מלבו לגמרי... כי כבר זכינו לקבל תורתנו הקדושה על ידי משה רבינו עליו השלום, וכבר היה לנו צדיקים רבים גדולים ונוראים בכל דור ודור, וראוי לנו לסמוך עליהם בלי שום חקירות, וליך בעקבותם להאמין בהשם יתברך בפשיטות, ולקיים תורתו ומצוותיו כאשר מסרו לנו אבותינו הקדושים".

ולסיום:

מי שלא טעם - לא מבין. ומי שטעם יכול לומר רק מילה אחת - אשרינו!

אך ב"ה אני כ"כ חזקה בדעתי שאת התועלת האמתית אני מוצאת בספרי ברסלב, שלא אכפת לי מה חושבים עלי. כי בן אדם מפחד מהסביבה רק כל עוד הוא לא בטוח בעצמו. אבל ברגע שהוא חזק בדעתו - הכל מתפוגג. בפרט מאחר שאני יודעת שהזלזול וההתנגדות מגיעים רק מחוסר ידיעה, כך שאין בזה משהו אמתי.

תוכלי לשתף אותנו בכמה קטעים מהספרים שהשאינו עליך רושם מיוחד בתחילת הדרך?

ראשית, התחברתי מאד למה שמוזכר בשיחות הר"ן (אות רמ"ט): "ועיקר החידושים והמפתים הנוראים שראינו כמנו [ממוהר"ן] זכרוננו לברכה - הוא רק בעניין התקרבות ישראל לאביהם שבשמים. שתיכף כשנכנס אחד אצלו, ורצה להתקרב להשם יתברך, תיכף נהפך מיד לאיש אחר ממש".

ולמעשה, נהייתי במיוחד מהשיחה: "היצר הרע דומה כמו מי שהולך ורוץ בין בני אדם, וידו סוגרה ואין אדם יודע מה בתוכו. והוא מרמה בני אדם ושואל לכל אחד: מה אני אוהב? ולכל אחד נדמה כאלו הוא אוהב מה שהוא מתאוה. ועל כן הכל רצים אחריו, כי כל אחד סובר שיש בידו מה שהוא חפץ. ואחר כך הוא פותח את ידו ואין בה כלום. כי אין מי שימלא אותו אצלו" (שיחה ו')

וכן מהשיחה: "בני אדם יש להם כח למנוע ולהסית את האדם לרחק